

Albümü yapan çarşafım değil, benim!

ÜLKÜ ÖZEL AKAGÜNDÜZ
 31/05/2009

Habibe, 'White Peace' diye bir albüm yaptı, herkes ne dediğinden çok nasıl görüldüğüne baktı. O, artık 'Çarşafı Habibe'ydi, "Albümü yapan çarşafım değil, benim." diye haykırması nafileydi. Niyeti İslam'ın terör dini olmadığını anlatmaktı hâlbuki, bütün dünyayı beş dilde barışa çağırıyordu.

Şimdi üzerine yapıştırılan etiketleri temizlemeye çalışıyor, yine de ümitli: "Şekilciliği bırakıp hoşgörülü olabiliriz. Algıların değişeceğini düşünüyorum, karşılıklı oturup konuşabileceğimize inanıyorum."

Habibe bir anda çıktı karşımıza. Bir haber dergisinin kapağını boydan boya kaplamıştı, çarşafıydı, çarşafın üzerine kapüşonlu bir pelerin giymişti, içindeki 'yaramaz çocuk', gözlerinden dışarı fırlamıştı. "Yine ne olmuş?" dedik ilkin, "Kim ne yapmış?" Görünüşe göre, çarşafı bir hanım albüm çıkarmış. Yorgunduk, off, tuhafliklardan bunalmıştık. Çarşaf, açılım, elektronik müzik, dünya barışı, İslamî tekno... Biz epeydir hangi kelimenin ne anlama geldiğini karıştırır olmuştuk. Önce albümü dinledik, "Hımm!" dedik, "Müzikler çok güzel." Habibe, kendi yazdığı sözleri okuyor müziğin üzerine, şarkı da söylemiyor üstelik... Sisi dumanı dağıtıp gerçeği görelim dedik, beş dilde, "Ben beyaz barışım." diyen Habibe'yi dinledik.

Şu şekilciliği bıraksak artık

Habibe, annesi Medineli, babası Konyalı, 15 yaşına kadar Medine'de büyümüş, İstanbul'da İslamî ilimler eğitimi almış genç bir hanım. Suudi Arabistan'daki okul yıllarında en sevdiği ders müzikmiş, sonradan da iyi bir dinleyici olmuş, hepsi o kadar... Olağanüstü bir durum var mı buraya kadar, hayır! İstanbul'un herhangi bir semtinde kimseler onu bilmeden sıradan bir ömür sürüp gidebilirdi pekâlâ; ama öyle olmadı, 'White Peace' diye bir albümle çıktı, herkesi şaşırttı. Peki, bu şaşkınlığı tahmin ediyor muydu, daha da önemlisi, ne kadar kaliteli bir esere imza atmış olursa olsun, sözün dönüp dolaşıp çarşafa takılacağını biliyor muydu? "Dikkat çekeceğimin farkındaydım." diyor Habibe, "Ama benimle ilgili haberlerin 'çarşafın tekno açılımı' şeklinde verileceği aklıma gelmedi. Bu bir çarşaf açılımı değil, barış açılımı. İş çarşaf yapmamış ki ben yapmışım, çarşafın içindeki yapmış. İnsanlar güzel şeyler yapıyorsa lütfen bunları konuşalım. Saçı sakalı, eteği gömleği konuşmayalım." Aslında, daha yolun başındayken ailesi, arkadaşları "Birçok söz işiteceksin, giyiminle uğraşacaklar, seni üzecekler." diye uyarılmış onu, hatta kimileri biraz daha ileri gidip "Sen çarşaflısın, bırak bu işleri, uslu uslu evinde otur." bile demiş. İki tarafın da kalıpları olduğunu düşünen ve üzülmeyle birlikte kimin ne dediğini pek de umursamayan Habibe, bütün kabuklar açılınsın, açılınsın, öz ortaya çıksın istiyor. "Hoşgörüsüz ve şekilciyiz. Bu insanın beyninde ne kadar değerli bir hazine vardır, ondan ne kadar şey öğrenebilirim diye düşünen yok. Çok acı bir şey, çok kayıp. Önyargı beslemek yerine bir zahmet tanışın birbirinizle, hor göreceğinize oturup konuşun." Bazı kesimler albüm çıkar çıkmaz provokatör olarak yargılasa da Habibe'yi, o sevecenliğini muhafaza ediyor: "Bir hedefiniz, davanız varsa mutlaka mücadele vermelisiniz. İnanıyorum ki, bir zaman sonra bu algılar değişecek." Nedir, Habibe'nin hedefi, davası, bunca zorluğu göze alarak albüm yapmasının sebebi nedir?

Her şey Irak'ın işgaliyle başladı

Üç yıl öncesine dönelim. Irak işgal altında, ölüm, işkence, tecavüz haberleri, fotoğrafları neredeyse

sıradanlaşmış durumda. Habibe kabullenemiyor bir türlü, gece gündüz ağlıyor, uyuyamıyor, ellerini sıkmaktan avuç içleri yara oluyor. Bir şey yapmak istiyor, ne yapacağını bilmiyor, çaresizliğin dayanılmaz ağırlığı belini büküyor. "Canlı kalkan olayım, Bağdat'a gideyim." diyor, babası izin vermiyor. Sonunda aklına işte o parlak fikir geliyor, "Bir müzik albümü yapayım, İslam'ın terör ve katliam dini olmadığını herkese anlatayım. Albüm benim sevdiğim müziklerden oluşsun; biraz new age, etnik, senfonik, biraz tekno... Her yerde çalın, herkes dinlesin. Müzik en kolay yol, en yumuşak dil." Birkaç müzisyenle tanışmış o günlerde; ama ikna olmamış, kafasındaki müziği yapacak birini bulamamış. Neyse ki karşısına Taner Demiralp çıkmış. "Sultans of the Dance", "Anadolu Ateşi" ve "Legends of Anatolia" gibi başarılı çalışmalara imza atan ve Kültür Bakanlığı tarafından 'yılın müzisyeni' seçilen Demiralp ile çalıştığı için kendini talihli buluyor Habibe, "Bu eserde Taner Bey'in gönlü var." diyor. Albüm çıktıktan sonra bazıları şöyle demiş: "Sen barışı savunuyorsun; ama İslam cihadı emrediyor. Bu nasıl iştir?" Habibe, önce Nisa Süresi'nden örnek vermiş; "Onlar sizinle savaşmadıkça savaşmayın. Savaşırsanız da haddi aşmayın. Allah haddi aşanları sevmez." Sonra gerçek cihadın ne olduğunu izah etmiş; "En büyük cihat insanın nefsiyle cihadıdır. İkincisi emri bil maruftur. İslam'ı anlatmak için müziği kullandım ben, severek kullandım. Dünyaya sesimi ancak bu şekilde duyurabilirdim." Sesini duyurmayı neden bu kadar önemsiyor Habibe? Olup bitenler pek çok insanı üzüyor, öfkeliyor; ama gündemler çok çabuk değişiyor, kederler hafifliyor, hayat devam ediyor... "Üzüntünüzü unutmayın." diyor Habibe, "Unuttuysanız demek ki gerçekten üzülmediniz." Doğru söze ne denir? En iyisi sözü ona bırakalım: "Güzel ahlakı öğütleyen bir dinin mensubuyum. Nasıl olur da benim dinim terör dini gibi gösterilir, Müslümanlar nasıl hakarete uğrar? Neden susayım ki! Bir kişinin bile kafasında İslam barış dinidir fikri uyansın, kendimi kazançlı sayarım." u.akagunduz@zaman.com.tr

***

Türkiye'de büyüydüm bu albümü yapamazdım

Habibe kendisini Türk kabul ediyor, bu toprakları ve insanlarını çok seviyor; "Kollarımı açıp herkesi sarabilsem." diyor; ama bir yandan da, Arap kültürüyle yetişmiş olduğu için kendisini şanslı hissediyor. Medine'de şekilcilikten ve önyargılardan uzak büyümeseymiş bu albümü yapmaya cesaret edemezmiş. Zaten albümü Türkiye'de değil de Ortadoğu ya da Avrupa'da çıkarmakmış niyeti; ama olmamış. Şimdi dünyaya açılma çalışmaları devam ediyormuş. Henüz bir ay önce çıkan albümü ve kendi imajıyla ilgili oluşan algıları değiştirmenin kolay olmayacağını biliyor Habibe. En çok da albümün sanki sadece tekno müzikten oluşmuş gibi gösterilmesine içerliyor: "Ben tekno müzik yapmadım, dört beş farklı tarz var albümde. İlahi de var, İbranice bir opera da var. İsim takıldı söyleyemiyorum."